

stolici exekuci povolil, nikoli exekuční soud, který vyjevovací řízení nařídil, leč neprávem. V druhém odstavci § 35 ex. ř. se stanoví jako příslušný pro žaloby podle tohoto paragrafu, to jest pro žaloby uplatňující námitky proti nároku, pro který byla povolena exekuce, soud, jenž povolil exekuci v první stolici. Vyjevovací řízení není, jak mylně za to má dovolací rekurent, samostatným exekučním řízením, při něm se exekuce nepovoluje, nýbrž řízení to jest jen dodatkem povolené, však bezvýsledně vedené exekuce o vydání věci nebo marně, po případě bez dostatečného výsledku vedené exekuce na movitosti pro peněžitě pohledávky. Vyjevovací řízení je do jisté míry jen pokračováním v povolené exekuci a soud, jenž základní exekuci povolil, je tudíž po rozumu § 35 druhý odstavec ex. ř. příslušný pro žaloby podle § 35 ex. ř., podané za vyjevovacího řízení. To vyhovuje úmyslu zákonodárce, jímž bylo, by o námitkách proti nároku podle § 35 ex. ř. rozhodoval soud, jenž dříve rozhodl o nároku a jest z dřívějšího sporu po případě jednání s věcí obeznámen (motivy str. 157). Tím, že podle novelisovaného doslovu posledního odstavce § 4 ex. ř. může býti exekuční soud v rozsáhlejší míře soudem exekuci povolujícím, se na věci nic nemění, ježto § 35 druhý odstavec ex. ř. nebyl změněn a zůstal v platnosti. Rekursní soud uznáv, že exekuční soud, jenž nařídil vyjevovací řízení, je pro opoziční žalobu nepřislušný a odmítnuv následkem toho žalobu, nepochybil.

Čís. 11906.

Návrh povinné okresní nemocenské pojišťovny na zrušení exekuce, an vymáhající věřitel měl podle § 95 odst. I. čís. 2 zákona o sociálním pojištění nárok na vymáhané nemocenské jen do určitého dne a byl s tímto nárokem po vzniku exekučního titulu uspokojen, jest odkázati na pořad práva, nebylo-li v exekučním titulu uvedeno, kterého dne platební povinnost povinné přestává, a popírá-li vymáhající věřitel, že platební povinnost povinné přestala.

(Rozh. ze dne 22. září 1932, R I 611/32.)

Návrhu okresní nemocenské pojišťovny, by byla zrušena a odložena exekuce vedená proti ní k vydobytí pojistného soud první stolice vyhověl. Rekursní soud zamítl návrh povinné na zrušení a na odklad exekuce a poukázal dlužnici s jejími nároky na pořad práva. **Důvody:** Prvý soud usnesením ze dne 12. října 1931 povolil vymáhající straně exekuci na základě právoplatného nálezu rozhodčího soudu žalované strany ze dne 27. srpna 1931, který stanovil, že žalovaná pojišťovna jest povinna zapraviti žalobci nemocenské od 14. dubna 1931 až do nabytí pracovní schopnosti denním penízem 22 Kč, a to lhůty již dospělé do 14 dnů pod exekucí, pro nezaplacené nemocenské za dobu od 2. července do 22. září 1931 1.826 Kč a pro útraty v částce 109 Kč 25 hal. a usnesením ze dne 15. prosince 1931 na základě téhož právoplatného nálezu pro nezaplacené nemocenské za dobu od 22. září 1931 do 3. listopadu 1931 — 902 Kč a útraty 68 Kč 75 h, ano bylo též udáno v posléz uvedeném návrhu, že zákonná jednoroční lhůta podle § 95 zá-

kona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. skončila dnem 3. listopadu 1931. Obojí tato povolující usnesení nabyła moci práva. Následkem toho nelze se podle názoru rekursního soudu domáhati povinné straně zrušení právoplatně povolených exekucí pouhou žádostí o zrušení, proti níž se vymáhající strana vyslovila, z důvodu, že exekuční titul uvedený pozbyl prý v obou exekučních věcech právní účinnosti tím, že rozhodčí soud vydal dodatečně nové usnesení ze dne 3. listopadu 1931, podle něhož byl prvý rozhodčí nález ze dne 27. srpna 1931 opraven a doplněn podle zákonného ustanovení v tom směru, že povinnost žalované pojišťovny ku placení nemocenského, vyslovená až do nabytí pracovní schopnosti trvá nejdéle po dobu zákonnou podle § 95 odst. (1) čís. 2 poj. zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n., a ježto prý podle tohoto usnesení nárok na nemocenské za dobu od 2. července 1931 vymáhající straně již nepřislušel. Povolení exekucí stalo se, jak sám prvý soud v úvodu napadeného usnesení uvádí, zcela správně, ježto čas dlužného plnění byl v nálezu ze dne 27. srpna 1931 po rozumu § 7 ex. ř. dostatečně určen, a nabyła usnesení ta, jak uvedeno, právní moci. Nemůže proto týž soud na základě dodatného usnesení téhož rozhodčího soudu prohlásiti tuto exekuci za nepřípustnou a ji podle § 39 čís. 5 ex. ř. zrušiti z důvodu, že nelze z tohoto exekučního titulu seznati po rozumu § 7 ex. ř. čas dlužného plnění, a že vymáhající věřitel tuto okolnost listinami veřejnými neb veřejně ověřenými neprokázal. Vždyť na základě tohoto exekučního titulu o exekuci ani žádáno nebylo a nebyly exekuce na jeho základě povoleny. Je-li však tomu tak, jak i rekursní soud připouští, neboť žalobou na rozhodčí soud uplatňuje pojištěnec proti pojišťovně nárok na placení nemocenského od doby, kdy výplata nemocenského pojišťovnou byla mu odepřena, počátek jeho pracovní neschopnosti ve smyslu cit. § 95 se ve sporu zpravidla nestanoví a také z usnesení ze dne 3. listopadu 1931 není vůbec tento počátek pracovní neschopnosti vymáhající strany patrný, pak vzhledem k tomu, že počátek platební povinnosti strany povinné určen byl právoplatným nálezem ze dne 27. srpna 1931 od 14. dubna 1932, jde o skutkovou okolnost spornou, jejíž vyšetření a zjištění vymyká se z rámce řízení exekučního, a jež mělo proto býti po rozumu § 40 druhý odstavec ex. ř. odkázáno na pořad práva. Pochybil proto soudce prvý, když na žádost strany povinné a přes ohrazení vymáhající strany, jež ve vyjádřeních ze dne 17. listopadu 1931 a ze dne 18. ledna 1932 tvrdila, že nárok na nemocenské příslušel vymáhající straně od 3. listopadu 1931, navrhovala pokračování v exekuci a přisouzení nákladů těchto svých vyjádření, obě exekuce jako nepřípustné podle § 39 čís. 5 ex. ř. zrušil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávněnost. Soud prvě stolice povolil exekuce E XII 6239/31 a E XII 7946/31 na základě nálezu rozhodčího soudu Všeobecné nemocenské pojišťovny v Praze ze dne 27. srpna 1931. Z tohoto exekučního titulu jest zřejmé, že platební povinnost, uložená žalované nemocenské pojišťovně, začíná dnem 14. dubna

1931 a že trvá až do nabytí pracovní schopnosti žalobcovy, nebylo však v něm uvedeno, kterého dne platební povinnost přestává. Usnesení prvního soudu o povolení exekuce nabyla právní moci. Mylně se domníval první soud, že dodatečným usnesením rozhodčího soudu ze dne 3. listopadu 1931 byl původní exekuční titul zrušen nebo jinak za neúčinný prohlášen, neboť jím bylo jen vysloveno, že platební povinnost uložená žalované nemocenské pojišťovně trvá nejdéle po dobu zákonnou podle § 95 odst. I. čís. 2 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 8. listopadu 1928, čís. 184 sb. z. a n. (to jest od třetího dne pracovní neschopnosti nejdéle po jeden rok), ale nebylo v něm vyznačeno, kterého dne tato zákonná doba začala a kdy skončí. Dodatečným usnesením nebyl tedy změněn začátek platební povinnosti, určený v exekučním titulu na den 14. dubna 1931, ani nebylo vysloveno, kterého dne platební povinnost přestává. Návrhy dlužnice na zrušení exekucí se opíraly v podstatě o to, že vymáhající věřitel měl nárok na nemocenské jen do dne 1. července 1931 a že s tímto nárokem byl po vzniku exekučního titulu uspokojen. Vymáhající věřitel naproti tomu tvrdil, že mu přísluší nárok na nemocenské až dodne 3. listopadu 1931. Jest tu proto použití ustanovení § 40 ex. ř. Rozhodnutí o tom, byl-li vymáhající věřitel se svými nároky z exekučního titulu již uspokojen čili nic, jest závislé na tom, by byly vyšetřeny a zjištěny sporné okolnosti, kdy začala a kdy skončila povinnost nemocenské pojišťovny k placení nemocenského podle § 95 odst. I. čís. 2 zákona o sociálním pojištění, a rekursní soud vyslovil proto správně, že se dlužnice odkazuje podle druhého odstavce § 40 ex. ř. se svými námitkami na pořad práva.

Čís. 11907.

Do usnesení prvního soudu, jímž byl zamítnut návrh, by bylo pokračováno v řízení o doplnění pozemkové knihy, poněvadž okresní úřad odepřel souhlas se zrušením veřejnosti části veřejného statku, o jehož zápis do pozemkové knihy bylo žádáno, — jest navrhovatelův rekurs přípustný.

(Rozh. ze dne 22. září 1932, R I 662/32.)

Soud první stolice zamítl žádost, by bylo pokračováno v řízení o doplnění pozemkové knihy v Čechách, ježto okresní úřad odepřel souhlas se zrušením veřejnosti části veřejného statku, o jehož zápis do pozemkové knihy bylo žádáno. Rekursní soud odmítl rekurs navrhovatelů. **Důvod y:** V projednávaném případě jde o doplnění pozemkové knihy ve smyslu zákona ze dne 5. prosince 1874, čís. 92 z. zák. Zákon ten nemá ustanovení, že jsou v tomto řízení přípustné stížnosti do usnesení soudce vedoucího řízení o doplnění pozemkové knihy. Naopak § 1 druhý odstavec stanoví, že pozemkové knihy budou založeny z úřadu, jde jen o formální řízení; podle ustanovení § 14 zakládání pozemkové knihy děje se pod přímým dozorem předsedy zemského soudu — nyní krajského civilního soudu — a krajských soudů, neb soudcovských úředníků od nich k tomu ustanovených; a podle ustanovení § 30 mají spisy, když byla skončena jednání vyvolaná námitkami